

Autor: Tomáš Lofa Lofaj

„Všetko solárne spasenie pre toho, kto si je vedomý moci“

Stephen E. Flowers

Úvod

Ľudstvo už od jeho vzniku sprevádza potreba vyjadrenia svojich vnútorných pocitov. Tie je možné vyjadriť rôznymi formami umeleckého prejavu, od nástenných malieb v jaskyniach, či prvých písomných prameňov, cez rytiny do dreva či skulptúry z mramoru, cez obrazy maľované rôznymi technikami a materiálmi, až po hudbu ako najvšednejší spôsob vyjadrenia svojich emócií a pocitov aj pre najprimitívnejších ľudí, pričom je ale zároveň komplexná a pozdvihujúca ducha doby, aristokratická. Spomenúť môžeme aj tanec, šport a mnoho ďalšieho, až po zdegenerované socialistické betónové obludy, plátna poliate exkrementami, či vystavené toaletné záchody a zdegenerovaná, moderná, sémanticky prázdna literatúra a hudba. Tým všetkým a mnohým iným sa dajú vyjadriť naše vnútorné pochody, teda dať im tvar a pustiť ich do éteru, bez ohľadu na ich prínos pre vyššie ciele, bez ohľadu na ich kultúrny či osobný dosah.

Ja som sa vybral cestou písania, ktoré mi najlepšie umožňuje uceliť moje myšlienkové pochody z chaosu do rádu a dať im formu. Prvá časť eseje má metafyzický charakter s nádychom epiky, kde sa snažím poukázať na potrebu obnovy metafyziky vojny v našom kultúrnom prostredí. Aktuálnosť tejto problematiky je podčiarknutá udalosťami, ktoré nevyhnutne vedú ku globálnemu otvorenému konfliktu, ktorý je predzvesťou príchodu bohyně Kálí a teda ku koncu cyklu.

Brány pekelné sa otvárajú, Morgothove čierne vráta vypustili do sveta ofenzívu chaosu a tmy. Ragnarok prichádza do svojho záveru, kde svet starých bohov a hrdinov zaniká, aby mohla nastať doba zlatá.

Diova potopa začína svet naplňať vodou, ktorá ho má očistiť od nerádu, chaosu a straty úcty k bohom. Kalijuga naplnila svoju definíciu do posledného slova. Zvrátený svet je v najvyššom stupni dekadencie. Krv Númenorčanov už koluje v žilách iba u pár hraničiarov a vyhliadky na návrat kráľov sú zahmlené a utopené v rieke Anduine. Isildurova skaza pohlcuje bystré mysle do pochybností a strachu, prísaha Feanorových synov si vyberá svoju daň z radov nič netušiacich zapálených udatných mužov Západu. A tak Duchovná Aristokracia vymiera na úsvite dejín, nikým nepochopená, odsúdená, sprofanovaná a zabudnutá, čakajúca na svoj posledný boj. Mnohí povedia, načo toto všetko, ponuré a žalostné pripomínanie konca?

Kým v žilách prúdi krv, ktorá je slovami **Evolu** „*neviditeľný a dôležitý činiteľ života; hnacia sila imaginácie; je živým nositeľom magnetického alebo astrálneho svetla, ktoré sa v žijúcich bytostiach polarizuje; je prvým vtelením univerzálneho fluida; je zhmotneným životným svetlom;*“ a k tomu je ešte obohatená o vzburu a odpor, tak smerovanie našej budúcnosti je jasne predurčené.

Tak, ako duch nepovstal z hmoty, tak svetlo nepochádza z tmy, to z mračien temna prenikajú lúče večného svetla. Nie žiaľ, ale vedomie, že svetlo tu bolo, je a aj bude, a tma je vždy len dočasný stav. Z dekadencie, rozvratu, tmy a chaosu povstáva Tradícia, ako Fénix z popola, jasnejšia a silnejšia, pripravená opätovne priviesť do sveta svetlo a rád, vrátiť česť a úctu Slnku, ukázať chthonickým silám ich miesto v podsvetí a tak opätovne vztýčiť sochu Apolónovi.

Faustovský duch sa prebúdzá, Hérakles pretrhne Prométheove putá a bytosťou začne opäť prúdiť božské poznanie, Luciferove osvietenie pomáha nájsť cestu, na ktorej nie je čas ani priestor na strach. V ústrety poznaniu ničí svojich nepriateľov Perúnovou sekerou a Thorovým kladivom kuje meče za pomoci bleskov, aby mohli rytieri svetla v bitke proti silám Tmy prežiarit temnotu a na hlavu poraziť nepriateľa, aby númenorská krv vzplanula a rozdrvila hordy mordorské. Preto práve táto temnota ako ústredná téma posledných mesiacov a jej sprievodná neistota z vyhliadok do budúcnosti, pretrhávajúca ticho pred búrkou, nás aspoň načas vytrhla z letargie a donútila nás zamyslieť sa aspoň na chvíľu nad našimi fádnyimi životmi. To, čoho sme dnes svedkami, je znovu povstanie vojny ako dejinného hybateľa; **Nietzscheho** slovami:

„dionýzsky svetonázor za oslavu a rozjasnenie údesov a hrôz bytia ako liek pomáhajúci od bytia,“

a preto sa nedá táto vojna chápať ako vojna vo svete Tradície. Tu vidíme, že barbarstvo dnešného vedenia vojny a vojaka samotného podlieha rovnakému rozkladu ako rôzne iné, okatejšie prejavy Kalijugy. Hyperborejská tradícia našich predkov sa otriasa vo svojich základoch a duch Severa stále čaká spolu s Einherjarmi na prebudenie do poslednej bitky. Tá pomaly, ale isto prichádza na krídlach brutality a sodomie. V dobách kráľov a rytierov si vojaci a bojovníci prejavovali úctu, rytiersku úctu ako na poli diplomatickom, tak aj bojovom, nevynímajúc krvavé zrážky tvárou v tvár, boj na meče či dýky, rytierske výzvy o česť priamo na bojisku alebo na dvoroch o ruku panny, všetko s transcendentným prežívaním cti ako najvyššieho princípu. Žiadne mechanizované prápory a zákopové bitky, kde vojak zomrel skôr, ako stihol vstúpiť na bojové pole, ale boj tvárou v tvár. Veľký nemecký aristokrat E. Jünger spomína, ako zo zákopov prvýkrát pozoroval plánované ničenie, s ktorým sa mal neskôr v živote stretávať až do omrzenia. Ďalej pripomína, že ničenie je neblaho zviazané s ekonomickým myslením našej epochy a aj ničiteľovi prináša viac škody než úžitku a vojakovi neslúži ku cti. Nielenže sa stal „potravou pre kanóny“, ale hlavne prichádza o hrdinskú smrť, ktorá vedie priamo do Valhally. **Jünger** ďalej píše:

„Veľká duša nepocituje hrôzu zo smrti, nech príde kedykoľvek, hlavne keď je slávna.“

Ako už bolo povedané, vojna odhaľuje v ľuďoch to najhoršie, ale aj to najlepšie – aristokratického ducha. Na mnohých prípadoch môžeme vidieť zvieru – človeka a aristokrata – vyššiu bytosť. Evolova **Árijská náuka o boji a víťazstve** jasne hovorí o transcendentnom rozjímaní nad vojnou. Rozlišuje dva druhy vojny a to veľkú a malú. Zatiaľ čo malá vojna je hmotného charakteru a vyžaduje hlavne fyzické zdatnosti, veľká vojna je tá naša vlastná vnútorná, kde musíme poraziť všetky opaky cností vo svojom vnútri, aby sme tak mohli kontemplatívne prežívať boj. Evola tvrdí, že

„...nábožnosť a úmysel transcendencie sa často prekrývali s krvavými a vojnovými epizódami tradičného ľudstva.“

Pre aristokrata je tak vojna jedna z ciest k pozdvihnutiu ducha, a teda k pretaveniu tradičných cností do činu. Jünger odhaľuje rýdzosť ducha ukutého z vojny, keď spomína na chvíle zo zákopov. Jeho spomienky sa viažu aj na udalosť, kedy sa poslední dvaja počas prvého pokojného večera istotne stretli pri pohári, potichu vypili pohár za mŕtvych kamarátov a zvesela prebrali spoločné zážitky. Jünger vysledoval, že v týchto mužoch prežíval akýsi živel, ktorý podčiarkoval, ale napriek tomu zduchovňoval drsnosť vojny, večné potešenie z nebezpečia, rytierske nutkanie k tomu, aby obstáli v boji. Za štyri roky vojny v nich oheň vytavil stále rýdzejšieho, stále odvážnejšieho vojnového ducha. Taktiež **Tolkien** opäť vystihol metafyziku boja a vyjadril ju ústami Faramira, ktorý vykresľuje svoje postoje vo vojne proti temnote. Faramir odhaľuje svoje vnútorné presvedčenie, keď vojnu berie ako nutnosť, kým bráni životy svojich ľudí proti ničiteľovi a uzurpátorovi. Blýskavý meč nemiluje pre jeho ostrosť, ani šíp pre jeho rýchlosť, ani bojovníka pre jeho slávu. Miluje to, čo tieto veci ochraňujú – mesto mužov Númenoru. U Tolkiena ide o vyjadrenie prirodzenej túžby po obnove rádu a cti svojho Národa (*Volk*) ako najvyššieho princípu. A práve v týchto časoch je to ukrajinský národ, ktorý zakúša hrôzy moderného vedenia vojny.

Súdržnosť a hegemonia dnes sužovaného ukrajinského národa nám ale ukázala, že dokáže prekonať aj prekážky modernizmu. Je to vďaka ukrajinskému duchu, ktorý je naplnený odkazom Sviatoslava, ošľahaný hrôzami Holodomoru, plný chuti žiť slobodne a hrdo. Ukrajinský odpor je jednotný v celom spektre hodnôt definujúcich národné obrodenie. Taká veľká podpora obyvateľstva armáde dáva jasný signál, že národ a armáda sú jedno, stotožnení so svojimi pozíciami, pripravení obetovať život za slávu svojej nácie. O správnosti ukrajinskej idey svedčí hlavne ohromný zápal mládeže a jej túžba po slobode. Je to „cena idey“, ktorá núti obrancov odolávať ohňu a železu a stať sa hegemonným organickým celkom, ktorým prestúpila heroická bojovnosť.

Najlepšie bojové útvary Európy súčasnosti dnes čelia hordám a zbytok Európy sa len letargicky prizera! Je to ako vidieť Anduril pretínajúci tmu, zástupy mladých ľudí v bojových formáciách, s odhodlaním ísť v ústrety smrti za svoje idey – *Aut Caesar, Aut Nihil!* Tak v chaose, tme a smrti vyvstáva nová duchovná Aristokracia odbremenená od politizovania a špekulantstva, nasledujúca doktrínu boja podľa vzoru prastarých tradícií. Každá mocnosť sveta si chce odtrhnúť kúsok z ich zeme, oni však nepoľavujú na svojich ideáloch a ako vidíme, ich oddanosť idey zmetie každého, kto im siaha na posvätné právo odporu.

Kto sme teda my, zvyšky prastarých národov, potomkovia veľkých dobyvateľov, a čo sa stalo, že doktrínu nahradilo moralizovanie, militantnosť nahradil chorobný pacifizmus a nadčloveka zráža k zemi egalitarizmus? Či nie sme potomkovia Wotana, praotca všetkých bojovníkov, ktorý na bojovom poli udeľuje život alebo smrť? Nie je to práve Wotanova vôľa, aby sme vykročili znova do boja pod jeho zástavou? Je to on, kto nám ukázal, že boj je jediná cesta k sláve a vojna je strojcom všetkého diania vo svete. V slávnej *Ságe o Ynglinzích* je to Ódin, kto prvý na svete rozpútal vojnu a teraz čaká, kedy sa konečne pripojíme k jeho vojsku, on je tým, kto nás povedie v Divokom hone za večnou slávou. Je to otec všetkých padlých a len tí sú vyvolení do Valhally, čo padnú hrdinsky v boji. Preto pred nami stojí najpálčivejšia otázka posledných storočí: pridáme sa k hrdinom?

Patrón európskych Aristokratov Evola nám prináša pohľad do prastarej árijskej vojnovéj múdrosti *Bhagavadgíty* a upriamuje pozornosť na isté pasáže, ktoré by nám v našom váhaní a nerozhodnosti mali pomôcť. Evola kladie dôraz na oslobodenie bojovníka od jeho pochybností a mäkkých pút v predvečer boja, keď Kršna hovorí Ardžunovi:

„Som pôvodná vôňa zeme a žiara v ohni. Som život všetkého živého a askéza všetkých askétov. (...)

Som pôvodné semeno všetkého bytia, inteligencia inteligentných a energia všetkých mocných ľudí. (...) Som sila silných, oprostená od vášne a túžby, a som pohlavný život, ktorý nie je v rozpore s náboženskými zásadami.“

Evola pokračuje:

„...na tejto báze sa jasne definuje moc, ktorá dokáže uskutočniť hrdinstvo. Hodnoty sa prevracajú: smrť svedčí o živote a ničivá sila času preukazuje neskrotnú povahu skrytú v tom,

čo sa poddáva času a smrti.”

V Ardžunovi sa prebúda bojový duch ktorý zakúša božstvo ako čistú transcenciu, zbavuje sa pút podčloveka:

„Tak ako mnohé vlny riek plynú do oceánu, všetci títo veľkí bojovníci horia a miznú v Tvojich ústach. Vidím, ako sa všetci ľudia plnou rýchlosťou rútia do Tvojich úst, rovnako ako mory, ktoré sa ženú do záhuby v sálajúcom ohni;”

a v momente boja sa stáva nadčlovekom:

„Som čas, veľký ničiteľ svetov, a prišiel som, aby som pokoril všetkých ľudí. S výnimkou vás budú všetci vojaci na oboch stranách zabití. Preto povstaň, priprav sa na boj a získaj slávu. Poraz svojich nepriateľov a užívaj si prosperujúce kráľovstvo. Preto ich zabi a nebud' rozrušený. Len bojuj a v bitke svojich nepriateľov porazíš.”

V knihe C. G. Junga je položená otázka: *„Prečo niektorí Západňania začali hľadať ‚cestu ku spáse‘ na východe? Prečo sa radšej nepriklonili k vedeckému výskumu, filozofickým reflexiám v západnom duchu a západným životným a skutkovým hodnotám ako jedinej ceste ku ‚spáse‘? Skutočne nemá Západ vo svojej mystike cestu do vnútra, ktorá sa dá lepšie využiť než jóga? Skutočne sme potrebovali nový impulz z východu?”* Myslíme si, že čiastočne sa odpoveď nachádza vyššie v texte. Kontinuita Indoárijskej vojenskej doktríny a Západnej metafyziky boja a jej postupný vzostup k hrdinovi – nadčlovekovi, je cesta k spáse – oslobodeniu duše. Čo však môžeme čakať od ďalších dní? Dokážeme byť skutočne slobodní?